

Sygn. akt VIII **Pa 62/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Kalinka (spr.)
Sędziowie:	SSO Mariola Szmajduch SSO Joanna Smycz
Protokolant:	Anna Krzyszkowska

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2015r. w Gliwicach

sprawy z powództwa E. P. (P.)

przeciwko (...) Spółka Akcyjna w T.

o podwyższenie renty wyrównawczej

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 18 grudnia 2014 r. **sygn. akt** IV P 418/13

oddala apelację.

(-) SSO Mariola Szmajduch (-) SSO Teresa Kalinka (spr.) (-) SSO Joanna Smycz

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt: VIII Pa 62/15

UZASADNIENIE

Powód E. P. wniósł w dniu 23.02.2012r. pozew o zapłatę nagrody jubileuszowej przeciwko pozwanej (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w T.. Po ostatecznym sprecyzowaniu żądania powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kwoty 11.553 zł netto (14.089 zł brutto) wraz z odsetkami ustawowymi od 23.12.2011r. oraz o zasądzenie na rzecz powoda od pozwanej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wyjaśnił, że uległ wypadkowi przy pracy z winy pozwanej, po czym odszedł na rentę, zaś pozwany płacił mu rentę wyrównawczą.. Powód wystąpił o nagrodę jubileuszową i Sąd wyrokiem z 18.03.2010r.

zasądził kwotę 6 579 zł. Obecnie powód domagał się nagrody jubileuszowej za 45 lat pracy, której wypłaty pozwana mu odmówiła.

Pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w T., wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

W 2009r. prowadzona była procedura zwolnień grupowych u pozwanej, która objęła również grupę tokarzy. Zdaniem pozwanej, zachodzi prawdopodobieństwo graniczące z pewnością, że powód zostałby zwolniony z pracy przed nabyciem prawa do potencjalnej nagrody jubileuszowej.

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2014 roku Sad Rejonowy w T. G. oddalił powództwo i odstąpił od obciążania powoda kosztami postępowania.

W toku postępowania ustalono, że E. P. przez 35 lat pracował u pozwanej na stanowisku tokarza i operatora obrabiarek sterowanych numerycznie (tzw. operator OSN). Skończył szkołę zawodową, a następnie technikum w zawodzie tokarz, dodatkowo nabył uprawnienia operatora OSN. Pracę wykonywał na stanowisku tokarza metali kolorowych. W czasie pracy u pozwanej uległ wypadkowi – zakład wypłaca mu rentę wyrównawczą. W 2009r., na skutek odmowy pozwanej wypłaty powodowi nagrody jubileuszowej za 40 lat pracy, ten wystąpił z pozwem do Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach, który zasądził od (...) S.A w T. nagrodę jubileuszową w wysokości 6.579 zł netto. W 2012 roku pozwany odmówił powodowi wypłaty nagrody jubileuszowej za 45 lat pracy.

W pozwanym zakładzie, na skutek trudnej sytuacji ekonomicznej przeprowadzono restrukturyzację Ograniczono powierzchnię hal produkcyjnych, zrezygnowano z pracy na niektórych maszynach, a z tym związana była konieczność zmniejszenia stanu zatrudnienia. Wdrożono procedury zwolnień grupowych w maju 2009 roku.. W § 5 pkt. 1 regulaminu zawarto, że pracodawca wytypuje pracowników do zwolnienia kierując się oceną przydatności pracownika dla pracodawcy, a także oceną pracy wykonywanej przez pracownika pod względem jej jakości i wydajności oraz posiadanych przez pracownika kwalifikacji i umiejętności. W pkt. 2 ustalono, że pracodawca nie będzie typował do zwolnienia wszystkich członków rodziny (rozumianych jako małżonków i ich dzieci) będących pracownikami pracodawcy, chyba, że nastąpi to na wniosek pracownika, zaś w pkt. 3 zawarto zapis, że pracodawca dołoży starań, aby w miarę możliwości powierzenia innej pracy pracownikowi, nie rozwiązywać umowy o pracę z pracownikami pozostającymi w trudnej sytuacji życiowej.

Dodatkowym kryterium, brany pod uwagę przez pozwanej była możliwość pozyskania przez pracownika alternatywnego źródła utrzymania np. świadczenia przedemerytalnego oraz fakt, że oboje małżonkowie pracują u pozwanej.

U pozwanej w okresie od 2009 do 2011r. w grupie pracowników zajmujących stanowiska tokarza, wytaczacza, operatora OSN, frezera i szlifierza zostało zwolnionych z przyczyn nie dotyczących pracownika 9 osób, z tego 4 pracowników ze stażem pracy powyżej 40 lat i posiadający prawo do świadczeń przedemerytalnych (F. C., J. P., T. R., N. S.) . Wśród zwolnionych znajdowali się operatorzy OSN (H. W. i J. G.). W drodze wyjątku, w zatrudnieniu pozostali pracownicy, zajmujący stanowiska przewidziane do redukcji i którzy mogliby nabyć prawo do świadczeń przedemerytalnych – pracodawca nie zwolnił ich ze względu na unikalne umiejętności i kwalifikacje. Byli to: J. J. (szlifierz -tokarz) ze względu na jego unikalne kwalifikacje – umiejętność bardzo precyzyjnego wykonywania części cylindrów hydraulicznych, J. K. (tokarz) ze względu na jego unikalne kwalifikacje – jedyny w zakładzie obsługiwał tokarki ciężkie, S. K. (wytaczacz) ze względu na jego unikalne kwalifikacje- jako wytaczacz obsługiwał specjalistyczną obrabiarkę.

Zdaniem Sądu powód zostałby wytypowany do zwolnienia najpóźniej do dnia 31 grudnia 2009 roku, bowiem wówczas posiadałby uprawnienia do świadczenia przedemerytalnego. Do 31.12.2009r. zostali zwolnieni u pozwanej wszyscy pracownicy zatrudnieni na takich samych bądź podobnych stanowiskach co powód, a prawo do hipotetycznej nagrody jubileuszowej za 45 lat pracy powód nabyłby 1.09.2011r., Powód nie posiadał żadnej cechy szczególnej (unikalnych umiejętności, zatrudnienie innego członka rodziny u pozwanej, czy też braku możliwości otrzymania świadczenia

przedemerytalnego), która mogłaby powodować w drodze wyjątku odstępianie od doręczenia mu wypowiedzenia umowy o pracę. Zdaniem Sądu, sytuacji powoda nie można było porównywać z pracownikami: R. K., G. D., S. S. i P. M., gdyż byli to frezerzy, czyli zupełnie inna grupa zawodowa, a w wypadku jedyne go tokarza w tej grupie – pana D., w ramach zwolnień grupowych zwolniono jego żonę. Ponadto, w wypadku H. J., i P. M. byli oni objęci ochroną przedemerytalną.

U pozwanej obowiązuje regulamin wynagradzania wraz z aneksami. Zgodnie z art. 18 regulaminu, pracownikom, którzy przepracowali w spółce 45 lat przysługuje nagroda jubileuszowa w wysokości 365% podstawy wymiaru. Podstawę wymiaru nagrody stanowi przeciętne wynagrodzenie w Spółce z ostatniego kwartału poprzedzającego wypłatę nagrody.

Według wyliczeń pozwanej, w przypadku powoda nagroda jubileuszowa za 45 lat pracy, wynosiłaby 11.553 zł netto (14.089 zł brutto).

Powód został zatrudniony u pozwanej w dniu 26 sierpnia 1966r., gdyby hipotetycznie pracował, 1.09.2011r. miałby 45 letni staż pracy .

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia Sąd wskazał art. 444 k.c., 907 § 2 k.c. w powiązaniu z art.300 k.p. W myśl tego przepisu, jeśli obowiązek płacenia renty wynika z ustawy, każda ze stron może w razie zmiany stosunków żądać zmiany wysokości lub czasu trwania renty, chociażby wysokość renty i czas jej trwania były ustalone w orzeczeniu sądowym lub w umowie.

Skoro zatem na podstawie art. 907 § 2 k.c. można żądać zmiany wysokości renty w ogólności, to można też żądać podwyższenia jednej, konkretnej raty renty. Zdaniem Sądu doszło do zmiany stosunków w rozumieniu powołanego przepisu, bowiem powód nabył prawo do hipotetycznej nagrody jubileuszowej za 45 lat.

Skoro Sąd ustalił, iż powód zostałby zwolniony najpóźniej z dniem 31.12.2009r., tym samym upadła podstawa żądania przez niego zasądzenia nagrody jubileuszowej za 45 lat pracy, gdyż staż ten, powód miałby dopiero w 2011r. Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił powództwo, odstępując jednocześnie na podstawie art. 102 kpc od obciążania powoda kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W apelacji od wyroku powód zarzucił sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że powód z całkowitą pewnością zostałby zwolniony z pracy przed osiągnięciem stażu w pracy wymaganego do otrzymania nagrody jubileuszowej, mimo że z okoliczności sprawy taka pewność nie wynika oraz obrazę prawa procesowego przez nieuwzględnienie w trakcie postępowania wytycznych co do dalszego postępowania i wskazań prawnych ostatniego wyroku Sądu okręgowego. Powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje. Wskazał że Sąd Okręgowy wyroku z dnia 22 sierpnia uchylając wyrok sądu pierwszej instancji oddalający powództwo wskazał ziem sąd pierwszej instancji dokonał błędnych ustaleń faktycznych w sprawie, w szczególności uznając, że z uwagi na zwolnienia grupowe, jakie miały miejsce u pozwanej powód zostałby z pewnością zwolniony, a tym samym nie uzyskał uprawnień do nagrody jubileuszowej za 45 lat. Sąd Okręgowy wskazał wówczas ,że tylko w sytuacji gdyby pozwany wykazał w jakiej konkretnej dacie nastąpiłby skutek w postaci rozwiązania umowy o pracę, to taka okoliczność mogłaby rzutować na zasadność powództwa. Zdaniem powoda wyrok sądu jest niesprawiedliwy i krzywdzący. W apelacji opisał przebieg zatrudnienia u pozwanej. Wskazał, że jeszcze podczas jego zatrudnienia doszło do restrukturyzacji zakładu pracy i wówczas i zwolniono najwięcej osób. Posiada wszelakie kwalifikacje - mógł pracować jako tokarz i frezer, często pracował w nadgodzinach. Jego zdaniem sąd oparł swoje rozstrzygnięcie na zeznaniach świadków wskazanych przez stronę pozwaną, którzy zeznawali na niekorzyść powoda.

Sąd II instancji zważył co następuje:

Na wstępie Sąd Okręgowy pragnie zwrócić uwagę, że w oparciu o sformułowane żądanie pozwu, sprawa została zarejestrowana w Sądzie Rejonowym jako sprawa o nagrodę jubileuszową .

Dopiero w wyroku z dnia 22 sierpnia 2013 roku Sąd Okręgowy wskazał, że Sąd pierwszej instancji winien dokonać oceny zasadności powództwa w świetle przesłanek wynikających z art. 907 § 2 k.c. W związku z powyższym należało uznać, że sprawa nie dotyczy zapłaty nagrody jubileuszowej, lecz jest sprawą o podwyższenie renty wyrównawczej. Błędna dekretacja i określenie przedmiotu sporu w wyroku Sądu Rejonowego z dnia 18 grudnia 2014 roku nie skutkuje koniecznością uchylecia wyroku do ponownego rozpoznania. Z uzasadnienia orzeczenia wynika wprost że Sąd I instancji rozpoznał sprawę o podwyższenie renty wyrównawczej w oparciu o przepis art.907 § w k.c.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie .

Sąd drugiej instancji podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, za wyjątkiem twierdzenia, że prawo do renty wyrównawczej zostało przyznane powodowi wyrokiem wydanym w sprawie IV P 28/09. Sprawa ta dotyczyła podwyższenia renty wyrównawczej poprzez zasądzenie kwoty stanowiącej równowartość hipotetycznej nagrody jubileuszowej za 40 lat pracy. Wysokość renty wyrównawczej ustalono w wyroku w sprawie IV P 349/04. Błędne powołanie sygnatury akt sprawy pozostaje bez wpływu na prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego

Sąd Okręgowy podziela ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego. Sąd Rejonowy dokonał również trafnej interpretacji prawa materialnego, co czyni zbytecznym ponowne przytaczanie ustaleń oraz szczegółowych rozważań zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (por. Sąd Najwyższy wyroku z dnia 5 listopada 1998 roku sygn. 1 PKN 330/ 998 oraz postanowienie Sądu Najwyższego w z dnia 4 lipca 2012 roku sygn. 1 CSK 72 / 12 - w postępowaniu przed sądem drugiej instancji stosuje się w art. 328 § 2 k.p.c. odpowiednio, a więc z uwzględnieniem istoty i swoistości postępowania przed tym sądem art. 391 § 1 k.p.c.).

Zdaniem Sądu drugiej instancji zarzuty apelacji są bezpodstawne. Wyniki postępowania dowodowego przeprowadzonego przez Sąd Rejonowy po uchyleniu wyroku do ponownego rozpoznania czynią zasadnym i usprawiedliwionym twierdzenie, że powód zostałby zwolniony z pracy przed osiągnięciem stażu pracy wymaganego do otrzymania na nagrody jubileuszowej. Sąd ustalił, że zwolnienia tokarzy związane z restrukturyzacją miały miejsce do dnia 31 grudnia w 2009 roku Taki wniosek wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego. W związku Sąd pierwszej instancji miał prawo przyjąć, że powód z całkowitą pewnością zostałby zwolniony z pracy przed osiągnięciem stażu pracy wymaganego do otrzymania nagrody jubileuszowej, to jest przed dniem 1 września 2011 roku.

Sąd drugiej instancji nie podziela również stanowiska apelującego, że ponownie rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy nie dochował wymogów z art. 386. § 6 k.p.c., W uzasadnieniu wyroku z dnia 22 sierpnia 2014 roku Sąd Okręgowy uchylając sprawę do ponownego rozpoznania stwierdził , że Sąd pierwszej instancji dokonał błędnych ustaleń faktycznych w sprawie. Uzasadnienie to odnosiło się do zgromadzonego materiału dowodowego stanowiącego podstawę wydania wyroku w dniu 22 listopada 2012 roku przez Sąd Rejonowy. W toku ponownego rozpoznania sprawy Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie, które pozwoliło na ustalenie , że do dnia 31 grudnia 2009 roku powód zostałby zwolniony z pracy. Z tymi ustaleniami Sąd Okręgowy się zgadza. Tym samym należy przyjąć, że pozwany wykazał „w jakiej konkretnej dacie nastąpiłby skutek w postaci rozwiązania umowy”. Sąd Rejonowy ustalając najpóźniejszą datę, w której nastąpiłoby rozwiązanie umowy o pracę z powodem wykonał wskazania zawarte w wyroku Sądu Okręgowego.

Sąd drugiej instancji w całości podziela rozważania Sądu Rejonowego dotyczące prawdopodobieństwa wytypowania powoda do zwolnienia. Sąd uwzględnił kryteria pracowników przewidzianych do zwolnienia zawarte w regulaminie w sprawie zwolnień grupowych z dnia 11 maja 2009 roku. Dokonał właściwej oceny dowodów, nie przekroczył granic swobodnej ich oceny.

Bezsporne w sprawie jest, że u pozwanej nadal zatrudnieni są tokarze i frezerzy. Sąd Rejonowy przeprowadził szczegółowe postępowanie dowodowe w zakresie ustalenia kryteriów jakimi kierował się pracodawca dokonując wyboru pracowników , którzy pozostali w zakładzie. (...) działalności wymaga zatrudnienia pracowników na stanowiskach tokarzy i frezerów. Postępowanie dowodowe miało na celu ustalenie czy bardziej prawdopodobne jest, że powód zostałby zwolniony w latach 2009-2011, czy też pozostałby nadal w zatrudnieniu. Wyniki tego postępowania

uprawniały Sąd Rejonowy do przyjęcia, że prawdopodobieństwo wytypowania powoda do zwolnienia z pracy było wysoce prawdopodobne. Powód nie znalazł się w żadnej grupie osób, które korzystałyby z ochrony niewynikającej z Kodeksu pracy, czy z regulaminu zwolnień. Co więcej, należyw skazać, że byłby osobą przewidzianą do zwolnienia w pierwszej kolejności, jako osoba posiadająca uprawnienia do świadczenia przedemerytalnego.

Pełnomocnik powoda otrzymał w odpisy pism procesowych z dni 19 marca 2014 roku i 26 maja 2014 roku. Ostatnie pismo zawierało zestawienie pracowników przewidzianych do zwolnienia w grupie powoda w latach 2009 -2011 Z załącznika do pisma wynika kiedy i z jakich przyczyn tokarze i frezerzy zostali zwolnieni i dlaczego niektóre z tych osób zostały zwolnione w późniejszym okresie. Strona powodowa nie wniosła zastrzeżeń do treści treści pism i podnoszenie na etapie postępowania apelacyjnego nieprawdziwości tych danych uznać należy za spóźnione (art. 381 k.p.c.). Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy pozostają okoliczności związane z restrukturyzacją zakładu pracy w okresie kiedy powód był pracownikiem pozwanej.

Apelację jako bezzasadną oddalono na podstawie art. 385 k.p.c..

(-) SSO Joanna Smycz (-) SSO Teresa Kalinka (spr.) (-) SSO Mariola Szmajduch

Sędzia Przewodniczący Sędzia